

РЕШЕНИЕ

№ 1890

гр. София, 20.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 20.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **10099** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба вх. № 24692 от 22.10.2012 година, подадена от Й. Х. Т., срещу Заповед № 58867/08.06.2012 г., издадена от Началник АНД в отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която му е наложена принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП "изземване на свидетелството за управление на МПС", поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

Съгласно изложените в жалбата аргументи, Й. Т. оспорва заповедта като нищожна – издадена при липса на компетентност, алтернативно – като незаконосъобразна - издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон. Жалбоподателят счита, че възможността на административния орган да му наложи тази ПАМ е била преклудирана, с издаването на отменената Заповед № 30008/14.01.2008 г. на началник група в сектор ПП-В., с която му е била наложена такава мярка. От съда се иска да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят не се явява. Представява се от упълномощения адв. Т., който поддържа жалбата. Претендира разноски.

Ответникът – Началник АНД в отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи – чрез процесуалния си представител юрк. Ч. оспорва жалбата.

Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Съгласно мотивите на оспорената заповед, административният орган е установил, че предоставените на жалбоподателя контролни точки по чл. 157, ал. 1 от ЗДвП, са отнети в резултат на влезли в сила 4 броя наказателни постановления (НП) за извършени нарушения на правилата за движение по пътищата в периода 21.05.2007 г. – 20.04.2009 г. Поради изчерпване лимита на контролните точки, Й. Т. е загубил придобитата правоспособност за водач на МПС и е бил длъжен да върне свидетелството си за правоуправление, на основание чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Й. Х. Т. не е изпълнил това свое задължение, поради което на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП е издадена заповед за прилагане на принудителна административна мярка “изземване на свидетелството за правоуправление на МПС”.

Заповед № 58867/08.06.2012 г., издадена от Началник АНД отдел “Пътна полиция” при СДВР, е връчена на Й. Х. Т. на 30.09.2012 г. Заповедта е оспорена по съдебен ред, чрез жалба, подадена чрез административния орган с вх. № Г 13026 от 05.10.2012 г.

При така установеното от фактическа страна, жалбата е процесуално допустима – подадена е в рамките на законоустановения срок, съгласно чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна – адресат на оспорения акт. Разгледана по същество е неоснователна. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 4 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП съобразно тяхната компетентност. Съгласно чл. 170, ал. 1 от ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства, като на основание чл. 165, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. По делото е представена Заповед № Из-1393/09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи, по силата на която началникът на група „Административно-наказателна дейност” в отдел “Пътна полиция” при СДП, на основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП е упълномощен да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. Следователно, оспорената заповед е издадена от орган, който притежава съответната компетентност.

От мотивите на оспорената заповед се установява, че за нарушение на разпоредбите на Закона за движението по пътищата на Й. Х. Т. са наложени административни наказания с наказателни постановления, както следва:

1. № 77690/20.06.2007 г. връчено на жалбоподателя на 23.08.2007 г. и влязло в сила на 31.08.2007 г.;
2. № 79841/23.06.2007 г., връчено на жалбоподателя на 23.08.2007 г. и влязло в сила на 31.08.2007 г.;
3. № 105068/12.08.2008 г. връчено на жалбоподателя на 15.12.2008 г. и влязло в сила на 23.12.2008 г.;

4. № 58867/16.05.2009 г., връчено на жалбоподателя на 17.08.2003 г. и влязло в сила на 25.08.2009 г.

С влизането в сила на посочените наказателни постановления на основание чл. 3 от Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. на МВР – отм. и Наредба Из-1959/27.11.2007 г. на Й. Т. са отнети съответно 16 контролни точки, 10 контролни точки, 6 контролни точки и 8 контролни точки. Така общият брой на отнетите по силата на изброените влезли в сила наказателни постановления контролни точки е 40, което е над нормативно признатия лимит от 39 контролни точки, съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № I-139/16.09.2002 г. /отм./ и чл. 2, ал. 1 от Наредба № Из-1959/27.11.2007 г. /отм./.

Отнемането на контролните точки става автоматично с влизане в сила на съответното НП, а възстановяването им се извършва по реда, предвиден в чл. 158 от ЗДвП и Наредба № I-13 от 12.02.2003 г. за условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение на водачите на моторни превозни средства за частично възстановяване на отнети контролни точки, издадена от министъра на вътрешните работи /отм./. Цитираната нормативна уредба предполага нарочна процедура за възстановяване на отнети контролни точки. Разпоредбата на чл. 158, ал. 1, т. 2 от ЗДвП предвижда възстановяване по служебен ред на отнетите контролни точки, в размер до максималния 2 години след последното нарушение, за което на водача са отнемани точки (до 30.06.2007 г.) и след изтичане на две години, считано от датата, на която е влязло в сила последното наказателно постановление, с което на водача са отнети контролни точки. По отношение на издадените на жалбоподателя НП не са налице основания за възстановяване по служебен ред на отнетите точки до датата на издаване на оспорената заповед. Т. не е представил доказателства за възстановяване на част от отнетите му контролни точки.

Разпоредбата на чл. 158, ал. 1 от ЗДвП прогласява, че броят на точките за потвърждаване валидността на свидетелството се възстановява: 1) чрез частично увеличаване с 1/3 от първоначалния брой точки след преминато допълнително обучение, но не повече от веднъж за срок от 1 година, при условие че водачът е изпълнил задълженията си по чл. 190, ал. 3, което удостоверява със съответните платежни документи; 2) служебно, до максималния размер, след изтичане на две години, считано от датата, на която е влязло в сила последното наказателно постановление, с което на водача са отнети контролни точки. А съгласно чл. 157, ал. 5 от ЗДвП лице, което е загубило правоспособност да управлява МПС в резултат на отнемане на всички контролни точки, има право отново да бъде допуснато до изпит пред съответните органи за придобиване на такава правоспособност, но не по-рано от 6 месеца от датата, на която е върнато свидетелството.

При тази законова регламентация, възстановяването на контролни точки се извършва по реда, предвиден в чл. 158 от ЗДвП и Наредба № I-13 от 12.02.2003 г. за условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение на водачите на МПС за частично възстановяване на отнети контролни точки, издадена от министъра на вътрешните работи /отм. – 04.02.2013 г./. Граматическото, логическо и систематическо тълкуване на нормите на чл. 158, вр. с чл. 157 от ЗДвП налага извод, че възстановяване на контролните точки е допустимо при частичното им отнемане, до първоначалния максимален размер (А.: чл. 158, ал. 2 от ЗДвП), но не и в случаите на пълно изчерпване на определения им лимит (чл. 157, ал. 4, вр. с ал. 3 и ал. 1 от ЗДвП). В последната хипотеза, водачът губи придобитата правоспособност и възстановяването ѝ може да стане единствено по реда на чл. 157, ал. 5 от ЗДвП - с

полагане на изпит за придобиване, но не и посредством някой от способите за възстановяване на частично отнети контролни точки. Нелогично е да се приеме, че при частично отнемане на контролни точки водачите са длъжни да преминат допълнително обучение, а при изчерпване лимита на контролните точки и загубване на правоспособността за упражняване на дейността, правата им могат да бъдат служебно възстановени с изтичане на 2-годишен срок. Идеята на служебното възстановяване по чл. 158, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е да се поощрят шофьорите да бъдат изрядни и не допускат нарушения на правилата за движение по пътищата; но не и да се признае отново правоспособност на водач на МПС, който я е изгубил.

С жалбата е представена заповед № 30008/14.01.2008 г. на началник група в сектор ПП – В., с която на Й. Х. Т. е била наложена принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП “изземване на свидетелството за управление на МПС”, поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. Тази заповед е била отменена с влязло в сила като необжалвано Решение № 2637 от 10.11.2011 г. по адм.д. № 3016 по описа за 2011 г. на Варненския административен съд. В заповед № 30008/14.01.2008 г. на началник група в сектор ПП – В. не са индивидуализирани наказателните постановления, с които са били отнети контролните точки на Т.. Видно от посоченото съдебно решение, за да издаде тази предходна заповед административният орган се е позовал на справка за контролните точки на водач на МПС.

Видно от приложената към административната преписка справка за съставени актове на Й. Х. Т. в същата е отбелязано издаването на заповед № 30008/14.01.2008 г., както и отмяната ѝ с влязло в сила на 02.12.2011 г. съдебно решение на АС Варна. В мотивите на решението е посочено, че административният орган не е представил наказателните постановления и не е установил влизането им в сила. Съдът не споделя доводите в жалбата, че възможността за налагане на ПАМ поради отнемане на всички контролни точки на жалбоподателя на основание издадените НП до издаване на заповед № 30008/14.01.2008 г. на началник група в сектор ПП – В. е преклудирана. С процесната заповед всъщност се прогласява фактът, че на основание чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, Т. е загубил придобитата правоспособност, поради отнемане на всички контролни точки.

Представените с жалбата удостоверение за психологическа годност № 061527 от 22.02.2012 г. и удостоверение за допускане до теоретичен изпит № т50/12.03.2012 г. не установяват, че жалбоподателят е положил успешно изпит за придобиване на правоспособност по реда на чл. 157, ал. 5 от ЗДвП, в периода между издаването на двете заповеди, а само че е предприел действия в тази насока.

При този изход на спора и с оглед направеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати такова в размер на 150 лева, на основание чл. 7, ал. 1, т. 2 от Наредбата за размерите на минималните адвокатски възнаграждения.

Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, I АО, 18-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Й. Х. Т. срещу Заповед № 58867/08.06.2012 г., издадена от Началник група АНД - Отдел “Пътна полиция”, при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложена принудителна

административна мярка по реда на чл. 171, т. 4 от ЗДвП “изземване на свидетелството за управление на МПС”, поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Й. Х. Т., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, направените по делото разноски в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно оспорване пред ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: